

dispărând după două-trei premiere, altele au continuat să existe, prezentând, din când în când, cât o producție nouă. Puține au rezistat, având o activitate constantă, devenind efectiv parte din peisajul teatral românesc.

Trei actrițe talentate și curajoase încearcă, de la o vreme, să-și facă loc, în păienjenișul nesigur al inițiativelor particulare, însă nu cu spectacole de teatru, ci cu unele de dans. De step. Dar nu cu orice fel de step. De pildă, în reprezentația pe care am văzut-o eu, pe scena ARCUB-ului, intitulată *Step 100%*, se nășteau mici povestioare, care de care mai nostime, mai pline de gingășie, în vârtoarea pașilor de dans. După modelul filmului mut, artistele alcătuiau scenarii savuroase, care păreau că iau ființă chiar sub ochii noștri. Deși nimic nu era improvizat sau lăsat la voia întâmplării, ci realizat – totul – cu trudă și infinită migală, spectacolul are gustul șampaniei. Te relaxează. Cu câteva rame mari, dreptunghiulare, acoperite de o pânză ușoară, bej, din cadrul cărora (sau de după care) apar personajele – și de care sunt agățate câteva elemente de costum: boa-uri, „contururi” de fracuri (fixate pe sârmă), jobenuri, pălării de damă; Claudia Negroiu, Iuliana Asproiu și Dana Porlogea ne încântă vreme de vreun ceas, cu mișcări teatral-coregrafice. Demersul lor, repet, nu este exclusiv unul coregrafic. Priviri candid, lascive, provocatoare, zâmbete cochete, triste, tandre, vesele, resemnate însoțesc fiecare gest, fiecare pas, într-un fascinant joc acompaniat de o muzică bine aleasă, potrivită fiecărei scene.

Actrița-coregrafă Claudia Negroiu, inițiatoarea și susținătoarea acestui proiect, nu vrea să se oprească aici. Gândurile ei merg mai departe, încercând să-și țină compania pe linia de plutire, realizând și alte producții. Îi dorim, din tot sufletul, succes!

ARCUB și Compania GESTUAL ART – *Step 100%*, scenariul, regia și coregrafia momentelor de step: Claudia Negroiu. Coregrafia momentelor de dans: Beatrice Enea. Costumele și accesoriile: Răzvan Vasilescu. Compoziție plastică: Aurel Pătrașcu. Cu: Claudia Negroiu, Iuliana Asproiu, Dana Porlogea.

Alina MANG

Orfeu și imaginile descompuse

Mitul lui Orfeu, texte semnate de Gellu Naum, multă mișcare scenică, muzică, proiecții, păpuși și măști – toate sunt ingredientele unui spectacol, producție a Studioului Toaca în parteneriat cu Teatrul Foarte Mic: *Orfeu sau cum să te dezbraci de pene*. Combinare interesantă de elemente, care doar prin simpla lor enumerare poate stârni interesul potențialului spectator dornic să vadă cum se regăsesc și se reunesc acestea într-un spectacol de teatru. Însă, pe parcursul acestuia, succesiunea rapidă a imaginilor și permanenta alternare sau chiar suprapunere de planuri derutează. Pe scenă are loc un joc continuu și simultan al actorilor între ei, al imaginilor proiectate între ele, al actorilor cu imaginile proiectate – fie pe un ecran, fie pe corpurile interpreților –, al măștilor, păpușilor, umbrelor. Se creează un limbaj puternic vizual care compune

Dana TAPALAGĂ și Adrian CIGLENEAN

povestea lui Orfeu și a iubitei sale Euridice și care „vorbește” în general despre dragoste și puterea acesteia de a crea (sau, în lipsă, distruge) armonia cosmică. Patru actori formează două cupluri de personaje: *Orfeu* (Adrian Ciglenean) și *Euridice* (Liliana Gavrilescu), *Hades* (Iulian Bălătescu) și *Persefona* (Dana Tapalagă). Ei se află tot timpul pe scenă. Primii doi întruchipează mitul fără cuvinte, doar din gesturi, priviri, mișcări, uneori leneșe, tandre, alteori bruște și agitate; ceilalți doi le susțin jocul, îi acompaniază – vorbesc despre dragoste recitând fragmente din scrierile lui Gellu Naum (*Zenobia, Cu sentimentele mele de pasăre, Heraclit, Copacul-animat, Nigredo, Secretele golului și ale plinului, Iubire imensă, Leul verde Pelican nesigur, Mult mai bine, Câteodată, Șarpele exploziv*), selectează – la vedere – cu ajutorul unui computer bucățile muzicale (compuse de Alexander Bălănescu). Te fură tentația de a urmări doar unul dintre planuri. Dacă te lași prins și te concentrezi asupra relației dintre personajul Danei Tapalagă și cel al lui Iulian Bălătescu, de exemplu, și asupra textelor lui Gellu Naum, sau asupra proiecțiilor grafice în sine, riști să scapi firul poveștii, să te pierzi în hățișul imaginilor și să nu mai recunoști întregul. Unitatea și armonizarea formelor de expresie folosite de Nona Ciobanu (regizoarea spectacolului) nu este punctul forte al reprezentației. Cheia în care aceasta ar putea fi „citită” este tocmai să nu încerci să o „citești”, ci să te lași purtat de imaginile care se construiesc în jurul lui Orfeu și al lui Euridice și le spun singure povestea. Sunt momente foarte frumoase, datorate interpretării celor doi actori – Liliana Gavrilescu și Adrian Ciglenean –, mobilității expresive ale mișcărilor celei dintâi, dar și forței unora dintre proiecțiile grafice. De pildă, jocul dragostei dintre Orfeu și Euridice este dublat de proiectarea în fundal, pe un panou, a fețelor celor doi care se descompun în fragmente mici, care apoi se combină din nou, recreând chipul unuia cu elemente împrumutate din înfățișarea celuilalt. De asemenea, trecerea lui Euridice în tărâmul morții (mușcată de un șarpe, conform istoriei mitice), în spatele panoului amintit mai sus, condusă și împinsă de un șarpe creat cu ajutorul graficii computerizate este un alt moment care emoționează și pe care îl reții. Și mai sunt încă multe astfel de exemple, dar *Orfeu sau cum să te dezbraci de pene* este un spectacol greu de povestit și nu tocmai ușor de urmărit, fiind construit prin asocieri neașteptate între cuvânt, imagine, muzică. Cine reușește să se prindă în jocul lor este câștigat, cine nu...

Studioul Toaca în parteneriat cu Teatrul Foarte Mic – Orfeu sau cum să te dezbraci de pene. Concept și regie: Nona Ciobanu. Texte de Gellu Naum. Muzica: Alexander Bălănescu. Light design, proiecții, grafică: Iulian Bălătescu. Costume: Adeline Pater. Păpuși și măști: Liliana Gavrilescu, Viorel Pater. În distribuție: Dana Tapalagă, Liliana Gavrilescu, Adrian Ciglenean, Iulian Bălătescu. Data premierei: 15 aprilie 2005.

Râsul cui?

La Teatrul de Comedie te aștepti cel mai adesea să asisti la o comedie. În ce măsură putem acum, după 15 ani, să privim zâmbind (și o spun cu indulgență) în urmă, la acea „epocă” presupus trecută, este discutabil. Cu atât